

01/03/2021

[WEB CGT-INFORMA](http://WEB.CGT-INFORMA)

Igualtat a la Universitat: màrqueting i aparença

A escassos dies del 8 de març, la Universitat ultima els actes programats per a proclamar el seu compromís amb la igualtat i la lluita de les dones.

Aquesta casa, amb una rectora al capdavant de la seua gestió i una vicerectora d'Igualtat dins del seu equip, sembla haver aconseguit les cotes més altes d'igualtat entre homes i dones. Això fa pensar que en la nostra universitat estan assentades les bases necessàries per a convertir-nos en un espai on la igualtat siga una realitat efectiva, on no és necessari lluitar més, tan sols confiar i treballar braç a braç.

No obstant això, són moltes les raons, experiències i realitats que ens fan dubtar d'una perspectiva tan meravellosa i desitjable. Perquè encara que admetérem la consolidació de les bases per a iniciar un treball seriós i rigorós encaminat a aconseguir la igualtat, en cap cas podríem negar el llarg camí pendent, en què seran imprescindibles totes les eines de què està dotada la Universitat.

Eines com la Unitat d'Igualtat de la Universitat de València, que no sols té una directora pròxima a la seua merescuda jubilació i una plantilla més que escassa, sinó que ha sigut desallotjada de la seua seu en La Nau i enviada a casa a teletreballar; que no compta amb la possibilitat de treballar en equip excepte a través del *blackboard*; que no pot atendre presencialment a qui les necessite perquè no disposa d'instal·lacions on fer-ho, llevat d'espais prestats; que no pot accedir a tot el material i documentació que han anat elaborant al llarg dels anys, excepte el que està penjat en el núvol; que porta en aquestes condicions des de finals de l'any passat, i de les quals la Universitat, la seua rectora i la seua vicerectora d'Igualtat no han tingut a bé respondre ni tan sols als requeriments que des de CGT s'han fet per a saber les raons del desallotjament, els temps previstos i el possible nou lloc on pensaven enviar-les. O potser han cregut que podem permetre'ns una Unitat d'Igualtat treballant en aquestes condicions *in eternum*?

I no pretenem amb aquestes crítiques ocultar o desmerèixer el treball enorme d'unes professionals que, malgrat les circumstàncies, continuen fent un gran esforç amb els mitjans escassos i les directrius polítiques que se'ls donen. Ben al contrari, volem posar en evidència la falta de respecte i sensibilitat cap a elles de la Universitat i el seu Consell de Direcció.

Tampoc resulta esperançador el canvi previst del protocol d'assetjament sexual del 2012, fruit d'un gran esforç de consens entre la Universitat i les seccions sindicals, per un altre de molt menys garantista per a les dones assetjades, l'esborrany del qual ha sigut redactat sense la participació dels sindicats; esborrany al qual CGT va presentar les esmenes imprescindibles per a tractar de millorar un document que considerem un retrocés clar, i del qual no hem rebut cap resposta després de tres mesos, llevat de l'agraïment protocol·lari de la vicerectora per les nostres aportacions.

Tornarem a veure aquests dies pintar-se de morat la Universitat, cobrir-se de frases emblemàtiques, retre homenatge a alguna dona històrica. Tornarem a escoltar discursos i proclames, en aquesta política d'imatge a què ja estem acostumades, de fotos institucionals en despatxos ornamentats i plaques commemoratives, que ja comencen a ser consubstancials a l'actual equip de direcció universitari, basat més en el màrqueting i l'aparença que en compromisos i en fets reals.

CGT-UV Podeu enviar qualsevol opinió o consulta a cgt@uv.es

01/03/2021

[WEB CGT-INFORMA](#)

Igualtat a la Universitat: màrqueting i aparença

A escasos días del 8 de marzo, la Universitat ultima los actos programados para proclamar su compromiso con la igualdad y la lucha de las mujeres.

Esta casa, con una rectora a la cabeza de su gestión y una vicerrectora de Igualdad dentro de su equipo, parece haber alcanzado las cotas más altas de igualdad entre hombres y mujeres. Esto hace pensar que en nuestra universidad están asentadas las bases necesarias para convertirnos en un espacio donde la igualdad sea una realidad efectiva, donde no es necesario luchar más, tan solo confiar y trabajar codo con codo.

Sin embargo, son muchas las razones, experiencias y realidades que nos hacen dudar de tan maravillosa y deseable perspectiva. Porque aunque admitiéramos la consolidación de las bases para iniciar un trabajo serio y riguroso encaminado a alcanzar la igualdad, en ningún caso podríamos negar el largo camino pendiente, en el que serán imprescindibles todas las herramientas de las que está dotada la Universitat.

Herramientas como la Unitat d'Igualtat de la Universitat de València, que no solo cuenta con una directora cercana a su merecida jubilación y una más que escasa plantilla, sino que ha sido desalojada de su sede en La Nau y enviada a casa a teletrabajar; que no cuenta con la posibilidad de trabajar en equipo salvo a través del blackboard; que no puede atender presencialmente a quien las necesite porque no dispone de instalaciones donde hacerlo, salvo en espacios prestados; que no puede acceder a todo el material y documentación que han ido elaborando a lo largo de los años, excepto el que está colgado en la nube; que lleva en estas condiciones desde finales del pasado año, y de las que la Universitat, su rectora y su vicerrectora de Igualdad no han tenido a bien responder siquiera a los requerimientos que desde CGT se han hecho para saber las razones del desalojo, los tiempos previstos y el posible nuevo lugar al que pensaban enviarlas. ¿O acaso han creído que podemos permitirnos una Unitat de Igualtat trabajando en estas condiciones *in eternum*?

Y no pretendemos con estas críticas ocultar o desmerecer el enorme trabajo de unas profesionales que, a pesar de las circunstancias, siguen haciendo un gran esfuerzo con los escasos medios y las directrices políticas que se les dan. Bien al contrario, queremos poner en evidencia la falta de respeto y sensibilidad hacia ellas de la Universitat y su Consell de Direcció.

Tampoco resulta esperanzador el cambio previsto del protocolo de acoso sexual del 2012, fruto de un gran esfuerzo de consenso entre la Universitat y las secciones sindicales, por otro mucho menos garantista para las mujeres acosadas, cuyo borrador ha sido redactado sin la participación de los sindicatos. Borrador al que CGT presentó las enmiendas imprescindibles para tratar de mejorar un documento que consideramos un claro retroceso, y del que no hemos recibido ninguna respuesta después de tres meses, salvo el agradecimiento protocolario de la vicerrectora por nuestras aportaciones.

Volveremos a ver estos días pintarse de morado la Universitat, cubrirse de frases emblemáticas, rendirse homenaje a alguna mujer histórica. Volveremos a escuchar discursos y proclamas, en esa política de imagen a la que ya estamos acostumbradas, de fotos institucionales en despachos ornamentados y placas conmemorativas, que ya comienzan a ser consustanciales al actual equipo de dirección universitario, basado más en el márketing y la apariencia que en compromisos y en hechos reales.

CGT-UV Podeu enviar qualsevol opinió o consulta a cgt@uv.es

